

Եղիշե Չարենց

Երագում եմ այն Երկիրը հեռավոր...

Երագում եմ այն Երկիրը հեռավոր,
Ուր մարմինը, սեզ մարմինը ու հոգին՝
Աննյութացած ու նյութացած, լուսավոր՝
Ողջակիզվեն Արևի մեջ, քույր իմ, կին:

Ու միանա՛ն սեզ մարմին՛ը ու հոգի՛ն...
Ու չլինի՛, ու չլինի՛ դու ու ես:
Աննյութացած դու մարմնանաս ու կրկին
Հրա՛ջք դառնաս՝ անդունդները արևես...

Եվ երբ կանչեմ դու գրկիս մեջ արևից
Ու տարփանքի՛ց, տառապանքի՛ց շիկացած
Գրկես թևե՛րս մանկական ու անբիծ
Ախ, կի՛ն ցնորք, քո՛ւյր, Շամիրամ ու Աստվա՛ծ:

1913 1916